

Arrest

nr. 154 266 van 12 oktober 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 4 februari 2014 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 juli 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 6 januari 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 21 februari 2014 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 augustus 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 1 oktober 2012 diene de verzoekende partijen, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 4 juli 2013 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de thans bestreden beslissing die op 6 januari 2014 aan de verzoekende partijen wordt ter kennis gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.

Betrokkenen halen aan dat er geen Belgische diplomatieke post gevestigd is in Armenië en dat zij bijgevolg hun land van herkomst zouden moeten verlaten om de aanvraag via de gewone procedure te kunnen indienen. Hierbij dient opgemerkt te worden dat betrokkenen zich niet persoonlijk hoeven te wenden tot de Belgische ambassade bevoegd voor Armenië, namelijk de Belgische ambassade in Moskou, om een aanvraag in te dienen. De Belgische ambassade in Moskou beschikt immers over Visa Application Centres in Moskou en Sint-Petersburg, die de mogelijkheid bieden de procedure schriftelijk te voeren via een koerierdienst. (<http://www.belgiumvac-ru.com/howtoapply.aspx>)

Betrokkenen stellen dat hun leven en veiligheid niet verzekerd zijn bij een terugkeer naar Armenië vanwege het politiek engagement van de heer K. (...) en vrezende psychische en fysieke terreur en een schending van hun mensenrechten. Ze beweren geen bescherming te kunnen genieten van de autoriteiten van hun land van herkomst. Betrokkenen leggen echter geen bewijzen voor die deze beweringen kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen gevaar zouden lopen en geen bescherming zouden kunnen genieten, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Zij dienden een asielaanvraag in op 07.06.2006, die afgesloten werd op 05.09.2006 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hen betekend op 15.06.2006 en verblijven sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure – namelijk ongeveer drie maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

De elementen met betrekking tot de integratie van betrokkenen – namelijk dat zij sinds 2006 in België verblijven; dat zij zich geïntegreerd hebben; dat zij Nederlands geleerd hebben (zie: inschrijvingsformulieren en deelcertificaten); dat zij werkbereid zijn (zie: individuele fiches en arbeidsovereenkomsten d.d. 22.10.2009, 10.12.2010 en 16.11.2010); dat zij vrienden en kennissen hebben (zie: steunbrieven en petitie) – hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Het feit dat hun kind hier naar school gaat, wat gestaafd wordt met een attest van de kleuterklas en een verklaring van de juffen, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid, omdat betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Dat het kind in België geboren is en enkel onderwijs in het Nederlands heeft genoten, vormt geen buitengewone omstandigheid, die betrokkenen verhindert de aanvraag via de reguliere weg in te dienen. Bovendien werd de scholing van het kind in België aangevat in illegaal verblijf, zodat kan gesteld worden dat het de ouders zijn die de belangen van het kind geschaad hebben.

Ten slotte dient opgemerkt te worden dat betrokkenen zich ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf beroepen op de instructie van 19.07.2009 betreffende de toepassing van artikel

9.3 en 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze instructie werd echter vernietigd door de Raad van State (Raad van State arrest 198.769 d.d. 09.12.2009 en arrest 215.571 d.d. 05.10.2011.) Bijgevolg zijn de criteria van hogervernoemde instructie niet meer van toepassing.
(...)"

1.2. Op 22 januari 2014 wordt de tweede verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en wordt haar tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor drie jaar opgelegd.

1.3. Op 4 februari 2014 dienen de verzoekende partijen een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 29 juli 2014 wordt de aanvraag in hoofde van de eerste verzoeker onontvankelijk en in hoofde van de tweede verzoekster zonder voorwerp verklaard. Op 29 juli 2014 wordt aan de verzoekende partijen tevens een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en wordt aan de tweede verzoeker een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor twee jaar opgelegd. Bij arresten nrs. 145 109 en 145 110 van 8 mei 2015 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de beroepen tot nietigverklaring tegen deze beslissingen.

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad wijst er ambtshalve op dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037).

Opdat zij een belang zouden hebben bij de vordering volstaat het niet dat de verzoekende partijen gegriefd zijn door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervinden. De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoekende partijen bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Te dezen blijkt uit de gegevens waarover de Raad beschikt dat de verzoekende partijen onder een definitief inreisverbod staan. Aan de tweede verzoekster werd immers op 22 januari 2014, met kennisgeving op dezelfde dag, een inreisverbod voor drie jaar uitgereikt. Zij heeft tegen deze beslissing geen beroep ingesteld, zodat het inreisverbod definitief is. Aan de eerste verzoeker werd op 29 juli 2014, met kennisgeving op 3 september 2014, een inreisverbod voor twee jaar uitgereikt. Bij arrest nr. 145 109 van 8 mei 2015 werd het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing door de Raad verworpen, zodat ook dit inreisverbod definitief is.

Op grond van artikel 1, 8°, van de Vreemdelingenwet moet onder "*inreisverbod*" worden begrepen: "*de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden (...)*".

Artikel 74/11, § 3, van de Vreemdelingenwet voorziet verder: "*§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend. Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.*"

Uit de voornoemde bepalingen volgt dus dat het inreisverbod in werking treedt met de betekening ervan en dat vanaf die datum aan de adressaat – voor de in het inreisverbod vermelde termijn – niet enkel de toegang tot het grondgebied, maar ook het verblijf op het grondgebied van het Rijk wordt verboden.

Enkel het toekennen van de internationale bescherming (de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet) of een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan dit verbod buiten werking stellen. Nu artikel 74/11, § 3, tweede lid, van de Vreemdelingenwet er niet in voorziet dat het toekennen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zou kunnen ingaan tegen het inreisverbod en zulks ook niet blijkt uit de overige bepalingen van de Vreemdelingenwet en nu artikel 1, 8°, van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat het inreisverbod gedurende zijn geldingsduur een verbod behelst om op het grondgebied te verblijven, dient te worden besloten dat aan de vreemdeling die valt onder een geldend inreisverbod geen verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de voormelde wet kan worden toegekend tot op het ogenblik dat de duur van het inreisverbod is verlopen of tot aan een eventuele schorsing, vernietiging, opheffing of intrekking ervan (zie *mutatis mutandis*: RvS 9 maart 2012, nr. 218.401).

Uit de gegevens waarover de Raad beschikt, blijkt dat de beslissingen van 22 januari 2014 en van 29 juli 2014 tot afgifte een inreisverbod definitief zijn. Uit de gegevens waarover de Raad beschikt, blijkt bovendien niet dat deze inreisverboden door het bevoegde bestuur zouden zijn opgeheven, opgeschort of ingetrokken. Evenmin blijkt dat de verzoekende partijen daartoe bij het bestuur een aanvraag indienden conform artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet. Overigens blijkt uit artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet dat de opheffing of opschorting van een inreisverbod moet worden aangevraagd bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland, en dat tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting de betrokken onderdaan van een derde land geen enkel recht heeft op toegang tot of verblijf in het Rijk.

Het blijkt dan ook dat de verzoekende partijen op het ogenblik dat zij het onderhavige beroep indienden onder de gelding vielen van een inreisverbod van respectievelijk twee en drie jaren die door de Raad niet zijn vernietigd of geschorst en waarvan ook niet blijkt dat ze door het bevoegde bestuur zijn ingetrokken, opgeschort of opgeheven.

Nu de gelding van de aan de verzoekende partijen betekende inreisverboden van twee en drie jaren verhindert dat hen een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt toegekend, rijst de vraag naar het nuttig effect van een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. De Raad is van oordeel dat een eventuele vernietiging van deze beslissing er in de hierboven besproken omstandigheden enkel toe kan leiden dat de gemachtigde de aanvraag opnieuw onontvankelijk verklaart vermits deze aanvraag onverenigbaar is met het vigerende inreisverbod.

Ten overvloede kan er op gewezen worden dat het de verzoekende partijen vrij staat om overeenkomstig artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet, de opheffing of opschorting van het inreisverbod om humanitaire redenen aan te vragen via een gemotiveerde aanvraag ingediend bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor hun woon- of verblijfplaats in het buitenland. Nadat het inreisverbod wordt opgeheven of opgeschort, kan een aanvraag tot verblijfsmachtiging worden ingediend. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het eventuele gezinsleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, nr. 23218/94, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, § 100).

Het aanwenden van een aanvraag om verblijfsmachtiging als afwijking op het principe dat de opheffing van een inreisverbod in het herkomstland dient te worden aangevraagd, zou een uitholling betreffen van de keuze van de wetgever om uitdrukkelijk te voorzien in een afzonderlijk – en voorafgaand aan de verblijfsaanvraag – te volgen procedure in verband met de opheffing of opschorting van een inreisverbod zoals voorzien in artikel 74/12, § 1, van de Vreemdelingenwet. Een dergelijke aanvraag dient bovendien op expliciete wijze te gebeuren en niet impliciet door middel van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zo niet wordt elk nuttig effect aan de procedure voorzien in artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet ontnomen.

Gelet op de onmogelijkheid om tijdens de geldingsduur van het inreisverbod een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet toe te kennen waardoor ook na een gebeurlijke vernietiging de aanvraag opnieuw onontvankelijk moet worden verklaard, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen thans geen voordeel kunnen halen uit de eventuele vernietiging van de bestreden beslissing.

De verzoekende partijen slagen er niet in aannemelijk te maken dat de door hen gevorderde vernietiging hen in de hierboven besproken omstandigheden tot voordeel kan strekken.

Het beroep is bijgevolg niet ontvankelijk bij gebrek aan het rechtens vereiste belang.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf oktober tweeduizend vijftien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN